

DEN RØDE BOOMERANG

Af samme forfatter

For fondens skyld, Facet 2008

Kim Jørgensen

DEN RØDE BOOMERANG

Den røde boomerang

af Kim Jørgensen

Copyright © Forlaget Facet

1. udgave, 1. oplag 2011

Omslag: TamaraLara

Sat med Arno Pro

Printed in Denmark by Scandinavian Book 2011

ISBN-13: 978-87-92366-60-3

Enhver kopiering fra denne bog må kun ske efter reglerne i lov om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer.

Korte citater til brug for anmeldelser er tilladt.

Forlaget FACET

Vandværksvej 20B

4581 Rørvig

www.forlaget-facet.dk

Man kan bedøve samvittigheden, men
man kan ikke berøve den livet

– *Salvador de Madariaga*

1. KAPITEL

Ingen ved, hvad der skjuler sig i ham,
før han har smagt magten – *Otto Flake*

Manden med kashmirfrakken steg ud af sin sølvgrå BMW, som han efterlod i tomgang og med lygterne tændt. Frakken fik kroppen til at føle sig varm, men ansigtet blev ramt af frosten, der følte bidende i den skarpe vind. Det var begyndt at sne igen, og han mærkede fnuggene, efterhånden som de ramte hans kind og smeltede.

Han var vred, men fattet, og sådan skulle det forblive. Ingen dumme fejltagelser denne gang. Mens han stirrede fortryllet på de sneklædte træer i lyset fra forlygterne, erindrede han, hvordan hans temperament gentagne gange var eksploderet i årenes løb. Desværre hver gang med et fatalt resultat. Heldigvis havde han mesterligt været i stand til at undgå konsekvenserne.

Han var sikker på, at han udadtil virkede som en behagelig og lyttende sjæl. De, der kendte ham nærmere, var også klar over, at han besad en god portion handlekraft, og måske var det denne handlekraft, der ofte fik sat hans temperament i kog med højst uheldige bivirkninger.

Kulden fik ham til at tænke klarere, og han fik bange anelser om det forestående møde. Bilen var parkeret på en sidevej absolut uden trafik på dette tidspunkt, men alligevel brød han sig ikke om situationen.

Modparten var åbenbart forsinket. Det huede ham ikke at skulle vente. Normalt levede han glimrende med forsinkelser, da han ofte selv var årsag til dem. Men nu var han ankommet punktligt, og det irriterede ham at spilde sin tid. Og desuden havde han en anden aftale.

Han var ved at børste sneen fra den ene forlygte, da han hørte motorstøj i det fjerne. Lidt efter så han runde lygter bryde den neddræssende sne, og i løbet af få sekunder standsede en gammel Volvo Amazon meget tæt på hans dyre BMW. Døren åbnedes, og en kraftig herre tumlede ud. Han så noget besværet ud og støttede sig til bildøren et øjeblik for at få pusten.

– Kære Jannik, sagde manden med kashmirfrakken. – Hvordan går det

med dig, gamle ven?

– Elendigt! vrissede Jannik. – Men hvad skal det ligne? Du har aldrig bekymret dig om mit velbefindende!

– Lad nu være med at tage sådan på vej, sagde den anden. – Det er trods alt dig, der har bedt om dette møde.

– Ja, og dig, der insisterede på, at det absolut skulle ske på dette afsides sted!

Nu var det, han mærkede en snert af sit temperament komme op til overfladen. Hvad havde Jannik da tænkt sig? Skulle han lade denne bums med den lurvede uldfrakke dukke op på sit kontor? Og så de slidte Lloyds-sko! Det var de samme sko, han havde haft på, da de mødtes sidste gang for to år siden, og allerede dengang var de tjenlige til udskiftning. Ansigtet var blevet mere rødmosset, og stanken af alkohol var stadig den samme.

– Hvad er det, du vil, Jannik?

– Han har ringet til mig! svarede han ophidset. – Han har ringet til mig!

– Hvem har ringet til dig?

Jannik så overrasket på ham. – Bolt, selvfølgelig. Hvem ellers?

Modparten rystede opgivende på hovedet. – Bolt er død. Det har han været i et halvt år.

Det overraskede tydeligvis Jannik. – Død? Det kan ikke passe. Jeg kunne genkende hans drævende stemme. Det var ham! I levende live!

Det tegnede til at blive ganske ubehageligt. Jannik havde altid været et sludrechatol, og promiller i blodet gav ham demenslignende symptomer. I den tilstand kunne han kun hale gamle erindringer frem, som han omtalte i ulogisk rækkefølge og med store huller. Mon han havde siddet på et værtshus og kommet i tanke om en gammel telefonsamtale med Bolt? Måske havde det forekommet ham så virkeligt, at han troede, det netop var sket. Og så havde han taget telefonen og aftalt dette møde.

Nej, det kunne ikke være tilfældet. Da Jannik ringede til ham, virkede han ædru. Han var klar i hjernen og ville mødes for at tale om noget meget vigtigt. Havde han drukket tæt, ville han straks have plapret ud i telefonen med årsagen. Noget chokerende måtte være indtruffet. Men hvad?

– Ok, Jannik. Fortæl mig helt nøjagtigt, hvad der er sket.

Jannik tog en dyb indånding. Han havde svært ved at fokusere, men

forsøgte alligevel at fange sandhederne mellem alle tågerne. – Jeg blev ringet op på min mobiltelefon tidligt i eftermiddags af en mand, der præsenterede sig som Hans Bolt. Eller rettere: Han spurgte først, om jeg kunne genkende hans stemme. Jeg syntes, den virkede bekendt, men jeg sagde, at det kunne jeg ikke. Så fortalte han, at han var Hans Bolt. Og da slog det mig, at det helt sikkert *var* ham. Jeg havde ikke hørt fra ham i årevis, men nu genkendte jeg den langsomme, affekterede stemme. Det var ham! Jeg forsikrer dig!

– Hvor var du, da han ringede?

Først lod Jannik som om, han ikke hørte spørgsmålet, men da den anden så meget bestemt på ham, måtte han gå til bekendelse. – Jeg var på Værkstedet, du ved den lille bodega i gågaden. Ganske hyggelig, og nå ja, jeg trængte jo så skrækkeligt til en reparationsbajer. Nej nej, jeg havde ikke drukket før det i dag. Og bortset fra tømmermændene, var jeg helt klar i hjernen. Det var først bagefter, det gik galt...

Jeg spurgte, hvad han ville. Det var vel meget naturligt, når jeg ikke havde hørt fra ham i årevis. Ja, han ville såmænd bare sludre lidt om gamle dage. Og det var lige, hvad jeg frygtede. Vi smadrede hans tilværelse, gjorde vi. Og nu vil han have hævn, tænkte jeg. Han fortalte ting, kun han kunne kende til. Om forureningen og dokumenterne, der forsvandt, og om hvor forfærdeligt fængselsopholdet havde været.

Han sagde: Kan du forestille dig, hvor ensomme de mange år har været, hvor jeg har siddet inde med tanken om, at jeg ikke burde have gjort det helt alene? Du burde have været der og holdt mig med selskab sammen med de to andre slyngler. Vi kunne have spillet whist sammen. Måske vil jeg hævne mig, og så kan I tre sidde inde og spille med blind makker!

– Hvad skete der så? Truede han dig yderligere? Forsøgte han med en eller anden form for afpresning?

– Nej. Han afbrød forbindelsen. Og på det tidspunkt vidste jeg ikke, at han var død. Det lød som ham, men det kan det jo ikke have været. De døde kan jo ikke ringe til én. Men det må have været én, der kendte ham og hemmelighederne mellem ham og os. Og det fik mig til at tage beslutningen.

– Du mener, så ringede du til mig?

– Nej, det gjorde jeg ikke. Jeg tog en enkelt guldbajer, mens jeg overvejede situationen. Det, vi gjorde ved den mand, var helt forkert. Vi har været nogle svin. Pengene er kommet først i vores liv, og vi har gjort modbydelige ting. Uanset om det har været ulovligt eller er gået ud over andre mennesker, så har vi gjort det. Vi smadrede Hans Bolts liv, og vi har smadret andres liv. Samvittigheden har plaget mig i årevis, og nu lød det til, at manden ville bryde tavsheden. Så kunne jeg lige så godt rykke ud med sandheden og tage min straf som en mand og få rolige nætter uden endeløse spekulationer om, hvornår det hele bliver opdaget. Derfor tog jeg beslutningen om at ringe til politiet.

– Hvad gjorde du? Er du da blevet fuldstændig vanvittig? Han havde mærket ansigtet blive mere og mere opkogt, efterhånden som Jannik fortalte sin historie.

– Jo, kære ven. Jeg ringede til vores lokale politistation og bad om at tale med politimesteren. Jannik sukkede dybt, inden han fortsatte. – Han var ikke til stede og ville først komme i morgen. Så derfor ringede jeg til dig og aftalte dette møde. Og bagefter skyllede jeg det ned med et par elefantbajere. I morgen ringer jeg igen til politimesteren, og så vil det hele være ude. Så kan du og jeg og Heinrich få renset vores samvittighed og få betalt vores gæld til samfundet.

– Du må være gal. Det kan der overhovedet ikke blive tale om.

– Hør, jeg ved godt, det lyder utænkeligt for dig. Men du vil blive glad for det, når det er gjort.

– Må jeg være fri! Det er fuldmandssnak. Kør hjem og sov rusen ud, og lad os tales ved i morgen.

– Så meget har jeg ikke fået at drikke. Jeg står fast ved, hvad jeg har sagt.

– Det kan der ikke blive tale om.

Jannik strakte hænderne frem og tog fat i den andens frakke. – Jeg beder dig, lad os gøre det. Der er ikke anden udvej.

Manden med kashmirfrakken vristede sig arrigt ud af Janniks greb. – Nu tager du hjem og glemmer alt om det her.

Janniks ansigtsudtryk ændrede karakter i forfærdelse. – Nu går det pludselig op for mig. Hans Bolt er død, siger du. Det må være dig, der har slået ham ihjel!

– Du vrøvler. Hans Bolt begik selvmord. Hvis du fulgte lidt med i, hvad der sker, i stedet for at sumpe på byens værtshuse, ville du vide det.

– Selvmord? Hans Bolt begik selvmord. Ja, du må vide det, for du har sikkert været til stede, da det skete, for at hjælpe ham på vej.

Nu kunne den andens temperament ikke holdes i ave længere. Han greb fat i Janniks frakke med den ene hånd og gav ham et slag i ansigtet med den anden, hvorefter han slap grebet.

Jannik tørrede en stribe blod af den ene mundvig og så hånligt på den anden. – Du har allerede erkendt det.

– Hør her! Jeg slog ikke Hans Bolt ihjel. Han så vredt på Jannik, gik et skridt frem imod ham og gav ham et solidt skub. Jannik blev bragt ud af balance og mistede fodfæstet i det glatte føre. Han faldt bagover og slog hovedet ind i fronten på BMW'en, hvorefter han landede livløs foran bilen.

– Jannik! råbte den anden, men der kom intet svar. Hans første tanke var at ruske i den livløse mand, men så betænkte han sig. Han så meget død ud. Der kom ikke en lyd fra hans mund, og der var ikke antydning af vejrtrækning. Hvorfor skulle han egentlig prøve at genoplive manden? Det kunne lige passe at få liv i ham, tilkalde en ambulance og høre ham gale op om Hans Bolt til redderne og senere til sygeplejerskerne på skadestuen.

Nej, det var bedre, at det forblev, som det var. Og egentlig var situationen ikke så slem endda. Han var alene nu, ingen havde opdaget noget. Det videre forløb var i hans hænder, og det havde han det forbavsende godt med.

Et smil gled pludselig hen over hans ansigt. Han nød at være den kontrollerende. Blot et lille skub fra hans hånd, og så havde en mand smagt døden. Følelsen af at have denne magt over et andet menneske var ubeskrivelig, og han blev ligefrem høj af denne rus. Så høj, at han absolut måtte nyde dette øjeblik endnu en stund, mens han så på den kapitulerede modpart.

Nu var han klar til handling. Allerede inden han skubbede til Jannik, inden han ankom til stedet, ja allerede da han aftalte mødestedet med ham, havde han udfærdiget en plan på tegnebrættet, hvis tingene skulle udvikle sig, som de havde gjort.

Han tog fat under Janniks arme og begyndte at slæbe ham hen imod Amazonen. Jannik var tung, og han var glad for, at han gik til fitness og

holdt sig i form, selvom han havde passeret de 50. Bagdøren knirkede, da han åbnede den, og med kun lidt besvær fik han trukket den tunge krop ind i bilen.

For over 30 år siden havde det været hans drenge­drøm at eje en Volvo Amazon, men det var aldrig blevet til noget. Da han endelig fik penge, havde han fået smag for dyre biler, og ønsket var gledet naturligt i bag­grunden.

Men han måtte erkende, at Volvoen var velholdt. Selvom lyset i passa­gerkabinen kun skinnede svagt, kunne han se, at de hvide sæder, som Jan­nik nu tronede på, stadig var flotte.

Der var ingen nøgle i tændingslåsen, men han fandt den straks i den liv­løse mands lomme. I samme øjeblik han trak hånden op af frakkelommen, fik han et chok. Havde Jannik ikke bevæget den ene hånd? Var der stadig liv i ham? Eller var det hjernen, der spillede ham et puds? Måske havde han selv skubbet til hånden. Han måtte være helt klar nu. Ingen fejltagelser!

Motoren spandt som en kat, da han startede den. Han havde faktisk væ­ret til træf hos Amazonklubben sammen med et af dens medlemmer for år tilbage. Det havde været en fornøjelse at se mænd i alle aldre kæle for deres biler, som var det deres poder. Jannik havde vist også været medlem af en klub. Han ville sikkert have nydt at vide, at han om lidt ville blive begravet sammen med sit kæreste eje!

Han bakkede bilen væk fra BMW'en, som stadig holdt i tomgang og med tændte lygter. Da han kørte frem igen for at passere den, kunne han mærke, at bilen kørte over noget. Sikkert en sten, tænkte han og tog ikke nærmere notits af det. Der lå så meget på vejene i dette område.

Hvis man ikke vidste det, ville man ikke have troet, at det var en vej, manden med kashmirfrakken nu var på vej op ad i sit nyerhvervede køre­tøj. Under snetæppet lå en jordvej. Den havde ligget dér i over 25 år, men området, som han var på vej op til, havde undergået en stor forandring for blot to år siden. Tidligere havde der kørt store, larmende maskiner rundt hver dag, men de var nu forsvundet, og freden havde sænket sig over om­givelserne. Andre maskiner var senere kommet til, og da de forsvandt, var intet som før.

Han så skiltene, hvor jordvejen delte sig i to. "Grusgrav" stod der på det

ene skilt, som han fulgte. Der var ikke mange meter endnu.

Faktisk havde han selv været en af foregangsmændene bag grusgravens nye udseende. Som stædig, lokal lobbyist satte han en ære i til stadighed at påvirke politikernes beslutninger. Selskabet bag grusgraven var gået konkurs, og området havde ligget uforandret i et par år, da det på hans opfordring blev besluttet at forskønne det. Som den filantrop og velgører han var, havde han foræret to millioner til projektet, og kommunen havde givet resten.

Grusgraven var først blevet ryddet for skrammel og affald. Der var blevet gravet ned til en meter eller halvanden over grundvandsspejlet med almindelige maskiner. Derefter blev der gravet et dybt hul, og da det var løbet fuld af grundvand, blev der brugt sandsugere til at gøre hullet større og større, indtil der blev dannet en regulær sø. Sådan var den korte forklaring i hvert fald, som han havde fået fortalt. Naturen havde fået lov at medvirke i processen, og efterhånden var der også kommet et rigt fugleliv. Ornitologer og naturelskere sås tit på vandring ved grusgraven almindeligvis i perioden fra det tidlige forår til det sene efterår.

Stedet var blevet et yndet udflugtsmål og nu også perfekt som skjulested for en forbrydelse.

Forsigtigt standsede han Amazonen og trak håndbremsen. På passagersædet havde han lagt en lommelygte fra sin bil, og den tog han nu i hånden, inden han steg ud. Han gik de få meter hen til skrænten og lyste ned. Vandet skinnede i skæret fra lommelygten. Nogle få steder var der begyndende isdannelse. Perfekt. Simpelthen perfekt. Jannik kunne ligge her i årevis, inden han blev fundet. Og vand havde en fortryllende evne til at ødelægge alle spor. Når de på et tidspunkt halede bilen op af grusgraven, ville de tro, Jannik havde begået selvmord i nedtrykt sindstilstand. Det havde jo også været en total deroute for manden. Millionær for ganske få år tilbage. Så havde han haft et par uheldige forretninger og søgt trøst i den opmuntring, en flaske kan give. Til sidst var det gået så meget ned ad bakke for ham, at han helt naturligt valgte døden i det klare vand i grusgraven. Ja, det lød meget logisk.

Manøvren med at flytte Jannik fra bagsædet til forsædet gik smertefrit, uden at han fik sved på panden. De mange timers træning med crosswal-

keren havde lønnet sig.

Han løsnede håndbremsen og lukkede fordøren. Nu var der ingen vej tilbage. I lyset fra lommelygten kastede han et sidste blik på Jannik, der sad fredfyldt på forsædet af sin elskede Volvo Amazon, som nu trofast ville eskortere sin ejer på den sidste rejse.

Kun et enkelt skub var nødvendigt for at få bilen til at trille ud over skrænten. Lygterne oplyste vandets overflade i få sekunder, inden bilen med et plask havnede i søen.

Manden med kashmirfrakken følte, vandet var uroligt længe efter, men pludselig forsvandt de sidste bobler, da bilen var sunket til bunds, og han følte en mærkbar befrielse. Det var en berusende følelse, der nu bredte sig i hans krop.

På vejen tilbage kom han i tvivl, om det nu havde været fornuftigt at efterlade BMW'en med motoren kørende. Hvis der var kommet nogen forbi, ville det vække mistanke. Han slog det hen igen. Der var ingen, der befandt sig herude på dette tidspunkt om vinteren. Det var utænkeligt.

Fra han havde forladt BMW'en, til han kom tilbage, var der allerhøjest gået ti minutter. På de ti minutter havde han med vanlig effektivitet fjernet et problem. Han kunne under ingen omstændigheder have tilladt Jannik at udtale sig til politiet. Det ville have ødelagt ham. Men tilbage stod et ubesvaret spørgsmål: Hvem havde ringet til Jannik og hvorfor? Hvis vedkommende havde ønsket at afsløre dem, ville han have ringet direkte til politiet. Så det måtte være en, der havde en anden dagsorden, måske en regulær pengeafpresser.

Han havde ikke tid til at spekulere på det nu. Den anden aftale ventede, og det gjaldt nu om at bevare roen som så ofte før.

Da han steg ind i BMW'en igen, gjorde han lynhurtigt status over aftens begivenheder. Det var gået ganske godt, syntes han. Resultatet var det bedst opnåelige. Han kunne kun være tilfreds med sig selv.

Køligt satte han bilen i gang og kørte væk fra området i den tro, at ingen havde set ham.

2. KAPITEL

Det eneste, vi har at frygte,
er mennesket – *Carl Gustav Jung*

Mens BMW'en forsvandt i det fjerne, stod en ung mand i chok bag et sneklædt træ, hvor han med dirren havde været vidne til den forbrydelse, som manden med kashmirfrakken havde begået.

Selv da BMW'en var forsvundet, og udstødningsgassen fra bilen var holdt op med at lugte, stod han stadig bag træet som i trance. Det, der var sket i løbet af de sidste femten minutter, forekom ham som en ond drøm. Hvad var det dog, han havde været vidne til?

Den unge mand hed Rasmus Skoubo og var 25 år gammel. At han var, hvor han var, bundede i tilfældigheder. Tyve minutter tidligere havde hans tanker været et helt andet sted. De havde kredset om hans kæreste, Charlotte Winther, og hendes forældre, Klaus og Susanne, som han skulle møde for første gang.

Charlotte havde han mødt på Københavns Universitet, hvor hun studerede humaniora. Hans eget studieforløb havde været lidt vaklende, men så havde han kastet sig over naturvidenskaben.

Han havde betragtet hende på afstand, syntes vældig godt om hendes væsen og den måde, hun opførte sig på i selskab med de andre studerende, når de sad i kantinen eller på gangene. Det var en gammel kammerat, han havde overtalt til at præsentere dem for hinanden. Rasmus havde vendt vrangen ud på sig selv og vist sig fra sin mest charmerende side. Charlotte var faldet for det, og han havde straks benyttet chancen til at invitere hende ud. Ikke på studenternes foretrukne café, men et mere diskret spisested længere inde i byen. Her havde han givet hende en rød rose og fortalt hvor godt et øje, han i al hemmelighed havde haft til hende. Den aften var den første i en lang række aftener, hvor de lærte hinanden at kende og syntes bedre og bedre om det, de så.

Charlotte besluttede sig for et års sabbat, inden hun fortsatte studierne, for at arbejde i en af familiens virksomheder, og hun flyttede hjem til sine

forældre, der havde masser af plads i deres pragtvilla i Løvenborg, hvor hun var født og opvokset. Rasmus afbrød sine studier for at veje og vurdere. Var der nu en fremtid i at studere naturvidenskab, eller skulle man begynde på noget andet? Han havde fået en million udbetalt fra livsforsikringen, da hans mor døde for 15 år siden. I årevis havde han kun brugt af renterne, så han kunne godt klare sig nogle måneder uden SU.

Det var ikke mere end to dage siden, han var flyttet til Løvenborg. Han boede på den anden side af bygrænsen, og når han nu befandt sig her tre km fra byen, var det fordi, han var cyklet ud for at se på brugte møbler (han havde en nedarvet tendens til nærighed). Det kunne han lige nå, inden han skulle møde Charlotte derhjemme for første gang og introduceres for hendes forældre.

Men uheldet var ude med ham. Cykelen var punkteret, og det var nok det mest øde sted, det kunne ske. Desuden var det koldt og begyndt at sne igen.

Han havde opfattet det som rent held, at der inde på en sidevej holdt en bil med lygterne tændt. Måske kunne han få en kørelejlighed ind til byen og hente sin cykel senere.

Men allerede, mens han nærmede sig manden med kashmirfrakken, fik han bange anelser. Han fornemmede noget mistænkeligt ved situationen og besluttede sig for at gå i ly bag et træ 20-30 meter væk. Manden ventede tydeligvis på nogen, og der var noget i hans utålmodige attitude, Rasmus ikke brød sig om.

Få sekunder efter hørtes motorstøj, og en Volvo Amazon dukkede op. En korpulent herre steg ud, og de to mænd indledte en ikke alt for hjertelig konversation. Rasmus kunne ikke høre, hvad de talte om, dertil susede det for meget i træerne.

Samtalen tog en uventet drejning, da den ene pludselig blev skubbet, mistede fodfæstet og gled livløs ned foran den sølvgrå BMW. Rasmus stod i åndeløs spænding og afventede, hvad der nu ville ske. Han forventede, at den anden ville undersøge den tunge mand for at få liv i ham, for det så ud til at være et uheld. Burde han selv have tilbudt sin hjælp?

Det var først nu, han fik set ansigtet på manden tydeligt. Og det var foruroligende, det han så. Der var ikke en knivspids af anger at spore. I

stedet domineredes ansigtsudtrykket af et veltilfreds smil, som om det, der netop var sket, havde været svaret på hans inderlige bønner. Manden var helt sikkert farlig, og Rasmus turde ikke nærme sig af frygt for at lide samme skæbne som den anden.

Mens manden baksede atletisk med den tunge krop, tog Rasmus sin mobiltelefon op af lommen. Han vendte sig om og pakkede den ind i sin frakke, for han var i tvivl om, hvornår den gav en lyd fra sig, når man rørte ved tastaturet. Det ville være katastrofalt at gøre opmærksom på sig selv nu. Men havde han set det som en mulighed at tilkalde hjælp via mobilen, kunne han godt glemme alt om det nu. Der var intet signal.

Manden med kashmirfrakken havde nu placeret den anden person på bagsædet af Amazonen og havde startet bilen. Hvad havde han tænkt sig? Han havde ikke på noget tidspunkt vist tegn på panik, tværtimod så det hele ud til at køre efter en veltilrettelagt plan. Da Rasmus så bilen forsvinde, var der ingen tvivl i hans sind om, at chaufføren vidste lige præcis, hvad han skulle gøre med sit offer, og at han sandsynligvis havde vidst det, inden offeret var blevet til *offer*. Men han ville vende tilbage, for han havde efterladt sin BMW med motoren kørende.

Mange tanker fór gennem Rasmus' hoved. Hvad skulle han gøre? Et øjeblik overvejede han simpelthen at tage BMW'en og køre op til politistationen og forklare, hvad der var sket. Men ville de tro ham? Måske, men manden ville helt sikkert bedyre sin uskyld og påstå, at bilen var stjålet. Og hvis de ydermere ikke kunne finde Amazonen og dens ejer, så havde han et forklaringsproblem. Så i stedet valgte Rasmus at gøre noget helt andet.

Han krøb frem af sit skjul og gik hen til BMW'en. Op af lommen halede han sin mobiltelefon, som havde indbygget kamera og tog en række billeder af bilen og omgivelserne. Vigtigst var det at få billeder af nummerpladen og også fronten, for det så ud til, der var kommet en lille, blød bule, hvor den stakkels mand var faldet bagover. Det lykkedes ham også at tage et foto, hvor man kunne se både bilen og et vejskilt i baggrunden. Forhåbentlig ville det være tydeligt nok.

Nu turde han ikke tage flere billeder. Han var bange for, at blitzen, som var nødvendig af hensyn til kvaliteten af billederne, ville kunne ses på afstand. Og lige nu kunne manden være på vej tilbage.

Da Rasmus begyndte at gå tilbage mod træet, gik det op for ham, at hans fodspor i sneen kunne afsløre ham. Ikke dem, der var omkring bilen, for der var masser af fodspor i forvejen. Ingen ville kunne se forskel på hans og de andres. Men det var værre med dem, der tydeligt sås i området fra bilen direkte hen mod træet. Selvom sneen var begyndt at viske dem ud, ville der gå lang tid, inden de var helt usynlige.

Han gik derfor baglæns tilbage i sine egne fodspor, mens han viftede med sine læderhandsker for at dække dem til, så godt han kunne. Det så ganske fornuftigt ud, og der var mørkt ved træet, men alligevel mærkede han angsten, da han stillede sig afventende bag sit brede skjul.

Der gik fem minutter, før der skete noget. Fem minutter, hvor Rasmus både frøs og svedte på en gang. Manden kom tilbage fra intetheden, lige så hurtigt som han var forsvundet. Han så meget målrettet ud og havde heldigvis ikke til hensigt at blive ét sekund længere i området. Den samme tanke havde Rasmus også. Ikke ét sekund længere ville han være der mere. Men der var bare et problem. Da manden var steget ind i sin BMW og havde forladt skuepladsen, stod Rasmus fortvivlet tilbage med en punkteret cykel. Der var kun få kilometer til byen, men alligevel følte han sig totalt afsondret i den sneklædte ødemark.

Mest af alt var der nu brug for at genvinde fatningen.

3. KAPITEL

Alkohol konserverer alt, bortset fra
værdighed og hemmeligheder – *Robert Lembke*

Hjælpen kom i form af en midaldrende herre, der virkede temmelig overstrømmende i sin venlighed, hvilket hurtigt kunne forklares af en dominerende spiritusånde. Rasmus havde bemærket den siksakkende kørsel, da bilen nærmede sig, men havde håbet, at det skyldtes sneens drillerier.

Under alle omstændigheder havde adrenalinet nu gjort ham mere rolig, og efter at have været vidne til et koldblodigt mord var han nok i stand til at tackle denne mindre udfordring.

Manden var først kørt forbi i sin gamle Ford Sierra, men blokerede efterfølgende bremserne med det resultat, at bilen slingrede, inden den til sidst blev bragt til standsning midt ude på kørebanen. Dette så dog ikke ud til at anfægte chaufføren, som hurtigt var ude af bilen.

– Unge mand! Har du brug for hjælp? Så er her din hjælpende samarit.

Rasmus var allerede nået hen til manden, og da han kunne fornemme, at han ikke var helt appelsinfri, afstod han fra at fortælle hele historien. Han fortalte kun, at cyklen var punkteret, og at han desperat havde brug for en kørejlighed ind til byen.

– Næh, men dog, sagde manden. – Det giver mig mulighed for at vise mig fra min bedste side.

Til Rasmus' store overraskelse åbnede manden bagagerummet og tog en saks-cykelholder frem. Efter at have bakset med den i et par minutter, hvor han fik tilføjet et par ridser i lakken, lykkedes det endelig for ham at montere den på bilens anhængertræk. Han tog cyklen og løftede den stolt op.

Da de satte sig ind, fik Rasmus taget manden i nærmere øjesyn. Selvom han kun kunne nå at betragte ham i ganske få sekunder, inden dørene blev lukket, og lyset forsvandt, gjorde det et uudsletteligt indtryk. Mandens mørke hår så ud til at have været udsat for voldsomme kastevinde, og ansigtet var ildrødt. Desuden vidnede et lille plaster på venstre kind om, at

hans omgang med barbergrejet var for lemfældig. Som modvægt til mandens horrible udseende virkede den øvrige fremtoning dog overraskende venlig og tiltalende.

På intet tidspunkt under køreturen lagde Rasmus op til en større konversation, men det lod manden sig ikke slå ud af.

– Nå, hvad bringer dig til Løvenborg? spurgte han. Et par flasker klirrede under sædet, da bilen slingrede.

– Jeg er lige flyttet hertil fra København. Min kæreste bor her. Jeg skal besøge hendes forældre for første gang.

– Javel, ja, konstaterede han uinteresseret. Så begyndte han at udbrede sig om sine egne storslåede meritter. Han var ud af en slægt, hvor størstedelen af de mandlige medlemmer de seneste 150 år havde været fyrværkerimestre. Selv havde han kræset for håndværket i 35 år, inden han paradoksalt nok blev skadet ved en fyrværkeriulykke, som gjorde ham uarbejdsdygtig, så nu var han pensioneret fyrværkerimester. – Jeg blev desværre ikke offer for mit eget fyrværkeri, beklagede han. – Det ville have været en skæbne, der absolut var til at bære. Næh, det hele skyldtes nogle billige knaldperler fra østen, der fór tilfældigt gennem luften en dag, da jeg var på vej hjem efter en tur i byen. Mit højre øje blev skadet, og siden den skæbnesvangre dag har jeg haft svært ved at fokusere. Det er derfor, jeg tager et par øl en gang imellem – jeg synes, det får billedet til at stå mere roligt. Desværre kan det ikke kombineres med fyrværkerikunsten, da det er et præcisionshåndværk, og total afholdenhed i løbet af arbejdsdagen er et must. Det var Haraldsborg Allé, du sagde? Jeg tror, vi er ved at være der.

Han drejede til højre ned ad en lang villavej, der blev oplyst af gamle gadelamper i smedejern. Det var som at gå i en af de gamle gader i det indre København. Charlotte havde omtalt Haraldsborg Allé som *byens* mon-dæne gade, og den så elegant ud flankeret af smukke lindetræer. Alléen var blevet færdiggjort i 30'erne, og Charlottes bedstefar havde dengang stået for opførelsen af de fleste af villaerne.

Kun folk med penge på lommen havde råd til at bo der, og det så ud til, at beboernes rigdom blev præsenteret successivt, idet villaerne blev større og større, efterhånden som de kørte ned ad alléen. Højdepunktet var den store hvide patriciervilla, der lå solidt plantet lige for enden af vejen. Ras-

mus genkendte den efter Charlottes beskrivelse – Hvilket nummer?

– Nummer 30. Hvis du fortsætter ligeud, kører du lige ind i den.

– Patriciervillaen for enden af vejen?

– Ja.

Det lille ord fik manden til at bringe bilen til standsning øjeblikkeligt. Han tændte resolut for lyset og vendte sig vredt mod Rasmus. Manden var som forvandlet, og de lynende øjne i hans højrøde ansigt stirrede ondskabsfuldt på ham. – Så er det ud, unge mand! Og det skal være aldeles omgående!

Rasmus protesterede og trak kroppen tilbage mod døren.

Manden rystede opgivende på hovedet. Så pegede han ud gennem forruden. – Det ved du vist udmærket. Hvem tror du bor dér? Klaus Winther, det dumme svin. Han har bygget mit hus i Orangelunden. Han og hans kumpaner. Gennem et af sine mange selskaber, Fupfirma 500 A/S, eller hvad det nu hedder. Det er fuld af skimmelsvamp, og det fosser ind, når det regner. Og hvad gør han ved det? Ingenting. Absolut ingenting.

Han så hånligt på Rasmus. – Og hvor var det nu lige, du kendte ham fra? Rasmus svarede ikke.

Det var ikke lige den aften, han havde forestillet sig. Først var han øjenvidne til et mord, og nu var han faldet i kløerne på en hævnerrig galning. I sit stille sind ønskede han, at han havde mødt fyrværkerimesteren og manden med kashmirfrakken samtidig. Så kunne de mageligt have slået hinanden ihjel.

Det så et øjeblik ud, som om manden ikke vidste, hvad næste skridt skulle være. Skulle han fortsætte strategien eller optræde mere forsonligt? Vildskaben i øjnene forsvandt og blev erstattet af noget mere afdæmpet. – Hør du, vi stopper legen nu. Gå ud af min bil nu, inden jeg hidser mig op igen.

Rasmus åbnede tavst døren og stod et øjeblik efter i sneen på fortovet. Den lunefulde herre vendte bilen og kørte ca. 20 meter, inden han pludselig standsede op igen. Han åbnede fordøren og gik målbevidst om ved bagagerummet, hvor han med et rask tag tog Rasmus' cykel og lod den falde i den bløde sne. Herefter skyndte han sig uden et ord ind i Sierraen igen og forsvandt som dug for solen.

I flere sekunder stod Rasmus næsten ubevægelig i et forsøg på at køle ned og fordøje de seneste hændelser.

Dagen havde tegnet sig noget anderledes end planlagt. Hele dagen havde han været spændt på at møde Charlottes forældre, og han havde haft sommerfugle i maven. Uden forvarsel var hans tanker om det blevet bedøvet af sære begivenheder, der havde påberåbt sig al opmærksomhed.

Og nu stod han her, kun 50 meter fra familien Winthers residens. Cyklen var punkteret, og det samme var hans idé om at møde sin kærestes forældre med et sandt overskud af energi. Nu orkede han knap nok at gøre et godt indtryk.

Slukøret gik han hen og samlede cyklen op for at trække den hen mod villaen. Midtvejs standsede han op. Han stak hånden i frakkelommen, rodede et øjeblik i den og halede sin mobiltelefon op. Nu var der signal. Skulle han kontakte politiet?

Nej, ikke nu. Han puttede telefonen tilbage i lommen igen. Fem minutter fra eller til betød ikke noget. Når han var kommet indenfor i varmen, kunne han ringe.

Charlotte havde ret, tænkte han, da han gik op ad stien til hovedindgangen. Det var et flot barndomshjem. Han tog en dyb indånding, inden han trykkede på ringeklokken, hvorefter han stillede sig foran egetræshoveddøren og ventede.

Da døren blev åbnet, blev han mødt af varmen fra det smukke hus, en varme, der ikke blev mindre ved synet af den tiltrækkende unge kvinde, der betragtede ham med en inderlig gensynsglæde.

Han skyndte sig indenfor i entréen, og han kunne dårligt nok nå at få frakken af, inden han slog armene om sin pige og krammede hende mere intenst, end han havde gjort længe. – Jeg har savnet dig, Charlotte.

– Hold op, Rasmus, du klemmer al luften ud af mig, begyndte hun, men egentlig ville hun gerne have, han skulle blive ved.

I baggrunden så han Klaus og Susanne Winther, der var på vej ned ad den lange, brede trappe. Susanne, der var Charlottes stedmor, var slank og så nærmest adelig ud i sin lange, sorte selskabskjole. Hun smilede venligt til ham. Klaus virkede lidt mere hverdagsagtig i sin påklædning, men bar dog et rødt slips, som han rettede nervøst på. Han så imødekommende på

Rasmus, der forskrækket trådte et skridt tilbage. Det var ikke første gang, han havde set Klaus Winther. Sidste gang han så ham, bar han en kashmirfrakke, og selv om der var langt fra den ondskab, han havde observeret i hans ansigt tidligere, til det venlige look han stillede op med nu, vidste han, at det var en morder, han så lige i øjnene.

Klaus Winther strakte med en venlig bevægelse hånden frem, og Rasmus tog den nødtvungent.

– Og det er så Rasmus, kan jeg regne ud. Hjertelig velkommen i vores familie!